

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΙΒ'. ΜΙΑ ΗΓΕΡΙΑ

ΙΧΑΜΕ κι' εμείς οι μεγάλοι άντρες εκείνης της εποχής τη Μοιραία μας γυναίκα. Δεν θα σάς πω το όνομά της, ούτε την ιδιότητά της, γιατί ζει ακόμα μεταξύ μας και μάλλον τώρα κάτι είναι. Τότε δεν ήταν τίποτα, παρά ένα όμορφο και πονηρό θηλυκό, που είχε βάλει εις ώλους τους φιλολογούντας μεγάλους άντρες σε αναστάτωση. Ήταν, αν θέλετε, η προσωποποίηση της Διανοητικότητας εκείνης της εποχής, μια ελαφρή και άσημαντη ύπαρξη, που ποζάρζε όπως όλοι εκεί. Τώρα που δεν μπορεί πια να περνώ για ώρα και ν' αναστατώνη τους άντρες, άφησε την ψυχή της ελεύθερη να μιλήση. Φαίνεται πως κάτι είχε μέσα της, όπως άλλως τε και όλοι εκεί. Μα εμείς μὲν κληρονομήσαμε την 'Αθανασία

και ένιστε και την κυρία αυτή, που σε μᾶς προσωποποιούσε τη Δύσα και την 'Αθανασία. Καί αυτή τότε κοкетάρζόταν και ήθελε να έζη γύρω της θήματα, και όλοκληρη αυτή από κοκετάς, συγγραφείς και έν γένει καλλιτέχνας.

Τό σπίτι της ήταν τό φιλολογικό σαλόνι εκείνης της εποχής. 'Εκει μέσα εφύρισκες καμιά φορά τόν Παύλαμα, συχνά τόν Μαλακάση, τόν Πορφύρα, τόν Τάση Γαγκόπουλο, τόν Πλάτονα Ροδοκανάκη, τόν Σερόπουλο, τόν Παπαδιαμαντή, τόν 'Ανδρέαδη, τόν Νίκο τόν Παπαγεωργίου και άλλους πολλούς, που έσως τώρα δέ θυμάμαι. Από τούς καλλιτέχνας τόν Θεοδόπουλο, τόν Στέφανο Σερόπουλο, τόν Τάκηρο, τόν Εύαγγελο 'Ιωαννίδη. 'Από τούς μουσικούς τόν Λαυράκη, τόν Καλομοίρη κλπ. Τέλος πάντων, εκεί πήγαινε όλη η κρέμα τόν καλλιτεχνών και όλοι με τη σειρά τους ήσαν έρωτευμένοι με την οικοδέσποινα.

'Εξεί διαβαζότουσαν δράματα πριν παηθούν στο θέατρο, έξει παιζόντουσαν καινούργια μουσικά κομμάτια και οι ποιητάι άπήγγελλαν τούς καινούργιους τών στίχους.

'Ήταν τό μόνο φιλολογικό σαλόνι εκείνης της εποχής, ύστερα από τού Παύλαμα. 'Ο ποιητής κοθότανε στο ίδιο τό σπίτι που κάθεται και σήμερα. 'Εκει έβλεπτες τακτικά τόν Μαλακάση, τόν Καρκαβίτσα, τόν Νικόλαο Πολίτη με τούς δυό γιουούς του, τόν Φάτο και τόν Γιώργο, τόν Δημητράκη τόν Καμπούρογλου και άλλους πολλούς, που δεν εφύρισκες στο σπίτι της κυρίας.

Τό σπίτι όμως της κυρίας, έξω από τη φιλολογική του κίνηση, ήταν, καθώς είπα, και ένα σύμβολο της τότε ψυχικής καταστάσεως όλων μας. 'Όλοι εκεί οι υπεράνθρωποι θέλαμε, φαίνεται, μία υπεργυναίκα και μᾶς φανόταν πως τη βρσκαμε σ' αυτήν την κυρία.

Κάποιος φίλος μου έλεγε γι' αυτήν πριν τη γνωρίσω:

—Μά δεν ξέρεις, Πανταλή, πρότει να τη γνωρίσης και σύ. Είναι τέλεια γυναίκα.

Τη γνώρισα έπ' τέλους και μᾶ μέρα που έφρενγα μαζί του από τό σπίτι της, και που αυτή είχε δείξει σε άλλον τις προτιμήσεις της, ό φίλος μου λιποθύμησε από τό κακό του στο δρόμο, άπάνω στην άγκυλιά μου. 'Αμα συνήλθε, μου λέει:

—'Α, τί άταίρια γυναίκα!

Και όταν τού λέω:

—Μά έσύ μου έλεγες πως αυτή είναι τέλεια γυναίκα. Τότε εκείνος άρχισε να κλάη σαν παιδί.

***

Μά τό ώραίο είναι να σᾶς διηγηθώ πως τη γνώρισα. 'Όπως έγώ ήμουν προετοιμασμένος από τούς φίλους και συναδέλφους και την ήξερα από μακριά πριν κανόν από κοντά τη γνωριμία της, έτσι και αυτή, φαίνεται, είχε άκούσει για μένα από όλους τούς άλλους.

'Ήξερε τότε λοιπόν πως εδιάβαζα όλο και 'Ιψεν και ήμουν μανιώδης με τόν Νορδηγού συγγραφέα.

Κάποιος κοινός φίλος, τῆς πάντων, μᾶ μέρα μᾶς σύστησε, στο διάλειμμα κάποιας θεατρικής παράστασεως, και αυτή βέβαια θα ελπε μέσα της: «Νά και άλλο θήμα μᾶς ήρθε!»

Δέν πρόφτασα καλά-καλά να της πῶ:

—Χαίρω πολύ, κυρία μου, είμαι ετυχημένος που γνωριστήκαμε. Και αυτή, ή παμπόνηρη γυναίκα, μου λέει εθθύς:

—'Αχ, δεν έχετε ιδέαν, κύριε Χόρν, πως μουάρετε στη φουσιγγαμία τού 'Ιψεν! Μόνον ή φαβορίτες σᾶς λείπουνε για να είστε ό ίδιος, ώλόφωτος!

'Εγώ όμως, καθώς ήδη σᾶς είπα σε άλλο σημείωμά μου, είχα άρχη τού θίου μου να μη υπάκουω με γυναίκες, γιατί έσως αυτό τό έδίδαξε ό Σοκράτης

μου ό 'Ιψεν, και από την άλλη μεριά πρότει να λάβετε ίσο θύμη από μέ είχε έπηρεάσει άρετά, έσως και χωρίς να τό πολυθέλω, ή ναυτική μου ζωή. 'Ήμουν δηλαδή λιγάκι περιπαιγμένη στις γυναίκες και δεν κοροιδεύομαι εύκολα. Είχα δέ έπειτα νοιώσει και από όλες τις διηγήσεις τών άλλων, τί κολακίαιρα γυναίκα ήτανε και πως με τις γαλιφιές της και τούς θαυμασμούς της προς όλους, ψάρευε θήματα.

Της είπα λοιπόν με άρετη χιδασιότητα, όπως δεν ταίριαζε σε μία κυρία. Και τί κυρία! Που ό ποιητάι τη θεωρούσαν 'Ηγερία τών!

—Τα αὐτά και δεν περνᾶνε σε μένα!

'Εκανε πως δεν κατάλαβε. Και αυτό δεν εμπόδιζε τίποτε να γωφιστούμε καλύτερα, να συγνάξω τακτικά σπίτι της και ν' αλλάξω μόλις με μένα τακτική, να με κινή αίσθητά για τά έργα μου, γιατί κατάλαβε πως αυτό μου άρέσει.

***

'Ενας άλλος όμως φίλος μου και διευθυντής ενός περιοδικού, που άφησε εποχή στον τόπο μας, τί τραθήξε ό κακομοίρης! Ήταν τομημένος ως τό κόκκαλο. 'Όταν σήγαινε κοντά της και μένανε οι δυό τους, ήταν πανόμβιος, πετούσε στους ούρανούς, έσω και έν ή κατά μόνος αυτές συνεντεύξεις περιορίζοντουσαν σε καθωρώτατη φιλολογία. Μά έφρενε από κοντά της μεγάλος, ένδοξος, υπεράνθρωπος! Τόν έπειθε ή έπαίδευη αυτή γυναίκα πως μόνον όσα γράφει αυτός αξίζουν, πως τά διηγήματά του είναι καλύτερα από τού Κνούτ-Χάμσον και τά δράματά του καλύτερα από τού 'Ιψεν. 'Αν δεν τού πρόσφερε τίποτε άλλο, τούλάτχον τού έδινε τη γλυκειά πλάτη και αυτός σε αντίλλαγμα τη θεωρούσε σαν την τελειότερη γυναίκα τού κόσμου και την αγαπούσε τρελλά.

Κι' έτσι βέβαια ήταν ετυχημένος. Μά όταν έτυχε να δῆ μᾶ μέρα αυτή τη γυναίκα κοντά σ' έναν άλλον, σ' έναν άνθρωπο που πολύ λίγη σχέση είχε με την Τέχνη και τη Φιλολογία και τού πέρασαν έσως ιδέες, όπως περνούν δά σε όλους τούς έρωτευμένους, ότι ή σχέσεις με τόν άλλον δεν περιορίζοντουσαν μόνον σε φιλολογία, έγινε βέβαια δυστυχισμένος! Και δεν έχανε μόνον την ιδέα που είχε γι' αυτήν τη γυναίκα, μά έχανε μαζί και την ιδέα που είχε σχηματίσει για τό έργο του. 'Αφού αυτή ήταν τόσο ψεύτρα, ψήματα θα ήσαν και όσα τού ελπε για τά έργα του, πως είναι υπεράνθρωπα κατασκευάσματα!

'Αρχισε να τόν δέρνει άμυθόλια και να χάνη την πίστι στο έργο του. Για να τόν παρηγορήσω, τού είπα:

—Πάμε στο σπίτι μου, έχω κάτι σπιτονοικοκυροπούλες τρέλλα! Πάμε να διαβάσης σ' αυτές τά έργα σου.

—Μά αυτές είναι σχεδόν άγραμμάτες!

—Και ό Μολιέρος που διάβαζε τά έργα του στη μαγειρίσά του; Φίλε μου, μάθε πως μόνον από τό στόμα τού άδ'άρθρου λαού θα μάθης την αλήθεια.

Κι' αυτός, που είχε ψυχή μικρού παιδιού — Θεός σχωρέστον τόν μικροίτη — μου λέει μ' ένθουσασιμό:

—'Ισως έχεις δίκιο. Πάμε.

Και πήγαμε. Μᾶς διάβασε ένα καινούργιο του δράμα μπροστά στη σπιτονοικοκυρία μου και τις κόρες της. 'Εκείνες, δασκαλιμένες από μένα, τού ελεπαν πως είναι έκτακτο. Αυτός τρελλάθηκε από τη χαρά του και τις άγάπης και τις τρεις μαζί. Την άλλη μερα μου ελπε:

—Σ' εύχαριστώ. Χωρίς σ' έσένα χθές τό βράδυ γνώρισα την 'Εντα Γκαμπλιερ, την 'Παντα και της Κιρά της Θάλσασας!

Μου έλεγε τρεις ήρωίδες τού 'Ιψεν. Κι' όταν έγώ τού είπα:

—Μά σὺ χθές μου τις έλεγες άγραμμάτες.

—Δέν έχει να κάνει, φίλε μου, τό πᾶν είναι ή διαίσθησις!

'Ήταν μᾶ λέξις που ήταν κι' αυτή πολύ της μόδας τότε. Την μετρωρίζοντουσαν για να καλύψουν κάθε άγραμματισμένη και άφέλεια.

Τά κορίτσια όμως ξέρετε τί μου είπαν;

—Τί μᾶς τόν κουβάλησε αυτόν τόν τρελλά;

***

Μᾶ μέρα ή κυρία αυτή μου είχε δώσει ραντεβού σ' ένα καφεενόσια κοντά στην 'Ακρόπολι. 'Επήγα ιδέα λιπατά πριν από την προσδιορισμένη ώρα και βλέπω σ' ένα τραπέζι παρακάτω τόν μεγαλύτερο ποιητή μας. 'Αμέσως μου πέρασε μᾶ ιδέα: Μήπως έκανε κανένα από τά σπηθησιμένα της κάλπα και έδωσε και στους δυό μας ραντεβού;

Τέλος πάντων, μπροστά στον μεγάλο μας ποιητή έπρεπε να υποχωρήσω. 'Η Μούσα άντρε δικαιοματικά σ' αυτόν. Θυμήθηκα τόν τού Σολωμού:

Η Μούσα άλαφροπάτησε και μούδειξε τη μύτη της και στάθηκε μπροστά μου για τη σκορδομυτιά μου.

Μά πριν προφτάσω να κάνω όλες αυτές τις σκέψεις, να σου και ή Μούσα άλαφροπατώντας βρόσκουε μπροστά μου και κάθεται στο τραπέζι μου. Τί τιμή σε μένα! 'Εγώ να προτιμηθώ από τόν Ποιητή!

Σε λίγο, ήμα παρ'άγγελε τόν καφέ της, της είπα πως παρακάτω κάθεται ή δόξα της 'Ελλάδος. Αυτή βέβαια τόν είχε δει, μά έκανε πώς τόρα μόλις τόν άντελήφθη και τόν φώναξε. 'Ο κακομοίρης

ο γέρος, σηκώθηκε και ήρθε στην προσταγή της Μούσας. Μας πρότεινε σε λίγο έναν περίπατο και πήγαμε και οι τρεις μαζί ως το λόφο του Φιλοπάτου. Περγοντάς από το εκκλησάκι του "Αη-Δημήτρη, αυτή στάθηκε έτσι και κίταξε πέρα προς τον ανοικτό ορίζοντα το θαύμα της 'Αττικής. "Έπειτα γύρισε, κίταξε τον ποκητή και άρχισε να άπαγγέλλη με την όμοια φωνή της:

Μέσ' στού χειμώνα την καρδιά, της μυγδαλιάς τὰ λούλουδα από τόν ήλιο ήλάρωσε κι' ο θυμωμένος μήνας, της άμορφιάς γύρω-τριγύρω ένα στεφάνι πλέκετε, ξεσκεποι βράχοι και βουνά γραμμένα της 'Αθήνας. Τά χιόνια είνε στον Πάρνηθα σαν άνθισμα κι' αυτά, χαιδένι τον Κορυθαλλό δειλή χλωμάδα όνειρου του θείου του βράχου του γελεί ή Πεντέλη, κι' ο 'Υμηττός άκούει γυρτός τ'ό έρωτικό τραγούδι τού Φαλήρου.

"Έπειτα προχωρήσαμε και καθήσαμε χάμο στις πέτρες. Έκει ο ποκητής μας άπήγγειλε καινούργιους του στίχους. Αυτό βέβαια άξιζε για μένα περισσότερο κα από τη γυναίκα και από την... 'Αρχότολι. Τη δεύτερη δέν την κατάλαβα ίσως για να τη θαυμάσω όπως πρέπει. Την πρώτη και μάλιστα αυτή είδικώς πού μας συντρόφρευε, την είχα δυστυχώς καταλάβει τόσο καλά, πού δέν μου έκανε πειά καμιά έντίπωση.

"Έπειτα σηκώθηκαν και οι τρεις μαζί και γυρίζαμε προς την πόλι. "Ο ποκητής όμως φανόταν πειραγμένος για το κόλοπ πού του έπαζε. Ατός θα όνειρευόταν να είνε μέρος του με τη Μούσα για να της δώσει, όπως λέει ο συνάδελφός του Σολωμός, μυτιές ή και άλλο τίποτα. Γι' αυτό, ενώ προχωρούσαμε πρὸς τὸ Ζάπτειο, έξαφνα μās άφρινει, προφασίζόμενος πὸς κάτον θά πάη.

"Εκείνη τού λέει:

- Μά ο άρμόιος σάς δέν είνε από δά.
- "Όλοι αί όδοι άγον είνε Ρόμη, λέει αυτός με σημιασία.
- Έλάτε, τού άπαντά αυτή με νάσι.

"Έλάτε, συνοδέψτε με ως τὸ σπίτι, θά περάσουμε καλά.

Και αυτός της άπαντάει πειραγμένος και ένδεικτικά:

- Έχετε τόν κ. Χρόν, τί νά με κάντε έμένα;

Τόν κακομοιρή! Γι' αυτό μονάχα είνε ποκητής! Είνε γέρος και όμως είνε άκόμη παιδί! Ζεί στην πλάνη και δέν την παίρνει τη γυναίκα όπως της άξιζει να την πάη κανείς.

Γι' αυτό κι' εγὼ ίσως δέν είμαι ποητής. Δυστυχώς δέν μπορώ ν' άγαπήσω, γιατί βλέπω. "Ισως και γιατί νέος πολύ, σέ κάποιο λιμάνι, γνώρισα μια πολύτιμη γυναίκα, από κείνες πού βρῶσαι κανείς εύκολα. Είχε παιδί στην ήλικία μου. Μου είπε πὸς τὸ έμιασα. Γι' αυτό με χαιδεψε σά μάνα και μετά, αφού την άποχαρήτησα, μου έκανε ένα χάρισμα, μερικά λόγια πού μου είπε, να τα θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή:

- Μην πιστεύεις σ' έμάς τις γυναίκες. "Όλες ίδιες είμαστε. Ζεί άκόμη ή μάνα σου, παιδί μου;
- Ζεί.
- Κι' αυτή γυναίκα είνε σαν και μένα!
- Τί;
- Μή θυμόνεις. Για σένα όμως δέν είνε γυναίκα είνε κάτι πού άμα τὸ χάσεις δέν θά τὸ ξαναφας ποτέ πειά σ' αυτό τόν κόσμο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ ΙΓ' μέρος.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΘΑΝΘΡΑΚΩΝ

Οι λιθάνθρακες γίνονται ότι ήταν γνωστοί στους Κινέζους άρχαιούς αιώνες πρὸ Χριστού, γιατί ύπάρχει σ' αυτούς μια παλαιότητα παράδοσης, κατά την οποία ο Θεός, θέλοντας κάποτε να ζεστάνη τὰ χέρια του, πήρε κι' άναψε μερικὲς μαύρες πέτρες.

Αλλά και ο περίφημος περιηγητής τὸν παλαιότερον χρόνον Μάγκο Πόλο, ο οποίος έπισκέφη την Βόρειο Κίνα κι' έμεινε μάλιστα άρκετόν καιρό κοντά στον μονάρχη Κοιμπιλάν ως μουζικοσφιδονός του, όταν έγύρισε στην πατρίδα του Βενετία παρουσίασθη στην Σύγκλητό της κι' έδειξε στὰ μέλη της ένα κομμάτι λιθάνθρακος.

Ο ίδιος γράφει σχετικῶς στὰ 'Απομνημονείατά του τὰ ἑξῆς διαφωτιστικά:

"Σ' όλη την περιφέρεια τού Κάτεγ της Κίνας ύπάρχει ένα μαύρο λιθάρι πού τὸ βρίσκουν άκάθοντας τὸ βουνό και πού καίγεται σαν ξερὸ ἔυλο. "Όλοι οί άνθρωποι τῶν γειτονικῶν μερῶν, άν και έχον άρθρα ἑξοία, εν τούτοις προτιμοῦν αυτό τὸ λιθάρι, με τὸ όποιο κάνουν πολύ καλύτερα τή δουλειά τους".

Έν τούτοις ή άφήγησις αυτή πέρασε τότε έντελῶς άπαράλητη και πολύ άγότερα εισηχθη στην Εύρώπη ή βιομηχανία τῶν λιθάνθρακων, ή οποία στην 'Αγγλία έπεκράτησε κυρίως κατά την εποχή τού βασιλέως 'Ερρίκου Γ'.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

'Η Πρωτοχρονιά τού Σουρή και τὰ χρένια της σπιτονοικοκυράς του. 'Η σουρηπίξ τού Δημητράκοπούλου. 'Ο δέκατες τρίτες μισθός τῶν υπαλλήλων και ή προφητεία τού κ. Μαρή πού βγήκε άληθινή. 'Η έλληνική πελυνερμία. Τὸ πάθημα τού μακαρίτευ νεμεριδασκάλευ Παπαρηγοπούλου, κτλ.

Διηγούνται για τὸν μακαρίτη τὸ Σουρή πὸς θταν ήταν ακόμα φοιτητής, πήγε ένα πρωί Πρωτοχρονιάς ή σπιτονοικοκυρά του να τὸν ζυτησή, γιατί τὸν είχε πάρει πὸ γλυκοῦπα της αυγής.

- "Ε, κύρ Γιώργη, τού είπε, ήρθε ή Πρωτοχρονιά κι' εσύ κοιμάσαι;

- Τί να κάμω; της άπάντησε ο Σουρής. Κοιμάμαι....
- "Ενας χρόνος έβλεπαι ακόμα, κύρ Γιώργη μου.
- Τὸ ξεῖο. Μά δέν μου λές, τί σκέπτεσαι να τὸν κάμεις αυτό τὸ χρόνο; Θά τὸν... προσθέσης ή θά τὸν άραφρέσης στην ήλικία σου;

Κόγκαλο ή σπιτονοικοκυρά.

***

Μία παραμονή Πρωτοχρονιάς είπε στὸ μακαρίτη Πολύβιο Δημητράκοπουλο ή γυναίκα του, ή γνωστή λογία Ειρήνη ή 'Αθηναία:

- "Ε, λοιπόν πού είνε ή σουρηπίξ πού θά μου κάνης σήμερα;
- "Ω, βέβαια, σου έτοιμάσω μια σπουδαία σουρηπίξ, άπάντησε ο Πολύβιος.
- Σάν τί;
- Νά, εφέτος δέν θά σου χαρίσω τίποτα!...

***

"Όταν πέρσι τις παραμονές τὸν γιορτὸν παρουσιάσθηκε έπιτροπή δημοσίων υπαλλήλων ένόπιον τού ύπουργού τῶν Οικονομικῶν κ. Μαρή και τού ζήτησε τὸν «δέκατο τρίτο» μισθό, ο κ. Μαρής άπάντησε:

- Βρε παιδί, δέν ζητάει κανέναν άλλο μισθό, για δάφο της Πρωτοχρονιάς; Τὸν «δέκατο τρίτο» βρεθήκατε να ζητήσετε;
- Γιατί; Ρώτησαν εκπληκτοι οί υπάλληλοι.
- Γιατί είνε ο... άρρώτως γουσουζικός και φοβάρια μήπως σάς βγή σέ κακό.

Τὰ λόγια αυτά τού κ. Μαρή βγήκαν δυστυχώς άληθινά.

Έφέτος όχι μόνον ο «δέκατος τρίτος» μισθός δέν θά δοθη στους υπαλλήλους, αλλά περικόπεται και... ο δωδέκατος!...

***

'Ο εκ Κρήτης δικηγόρος κ. Σ. Μανουράς, διηγείται τὸ ἑξῆς άνεκδοτο για την έλληνική πολινομία, τὸ όποιο άκουσε από τὸν καθηγητή τού Πανεπιστημίου Παπαρηγόπουλο, όταν ήταν φοιτητής:

- Μία φορά, άφηγείτο ο Παπαρηγόπουλος, ήρθε ένας τσέλιγγας φρουπανελλάς και με ρώτησε για κάποια υπόθεσί του. Έγὼ μόλις άκουσα τὸ ζήτημά του, τὸν συμβούλευα να μην καταφέρει στὰ δικαστήρια, γιατί σίγουρα θά έχανε την υπόθεσί του. Τού τὰ έλεγα δέ αυτά με τόσο βεβαιότητα, γιατί πρὸ ολίγων μηνῶν είχα κάμει ένα νόμο, ο όποιος ήταν αντίθετος πρὸς τις αξιώσεις τού πτηροτόφρου.

'Ο φρουπανελλάς, μόλις άκουσε τὰ λόγια μου, σπάθησε, με κίταξε περιέργω κι' έπειτα έβγαλε θυμωμένος ένα φύλλο «Εφημεριδος της Κυβερνήσεως» από τὸ σελάχι του, τὸ άνοιξε, τὸ έβγαλε στὸ τραπέζι μου και μου είπε:

- 'Αι! τότε τί λέει αυτός ο γάιδαφος εδὸ;
- Πήρα άμέσως την εφημερίδα, κίταξα τὸ μέρος πού μου έδειχνε ο τσέλιγγας και είδα εκπληκτος τὸ κείμενο ενός νέου νόμου για τὸ ίδιο ζήτημα, με τη διαφορά ότι ο νόμος αυτός έκρινε τὰ πράγματα έντελῶς αντίθετα από τὰ δικά μου.

- Τότε γύρισα και είπα στον τσέλιγγα:
- Αὐτός ο γάιδαφος εδὸ λέει ότι εσύ έχεις δίκιο κι' εγὼ άδικο. Πήγαμε λοιπόν άμέσως σ' έναν δικηγόρο να σου τελειώσει τή δουλειά σου, όσο μπορέεις πὸ γρήγορα.
- Γιατί; ρώτησε ο τσέλιγγας παραξενωμένος.
- Για να μη δημοσιευθη έντοματάξυ άμψε-σίδως και κανέναν τρίτος νόμο πού ν' άνατρέθη τούς προηγουμένους. Κατάλαβες;....

***

Μετὰ τὰς νεκροφόρας ναυμαχίας πὸ 12-13 οί κάτοικοι τῶν τέως τουρκοκρατούμενων νήσων άπένευμαν από ναύαρχο Κοινοτυριώτη τὸν τίτλο τού... πασά!

- Πολλοί απ' αυτούς έλεγαν:
- Κοινοτυριώτ πασά, καμιορ κατεπάν; "Αντροστο γκουκέξέλι...
- Ληϊαδή:
- 'Ο Κοινοτυριώτης πασάς, ο μεγάλος άρχηγός! Είνε καλός άνθρωπος!...

